

Пам'яті чудової людини - Делідона Степана Васильовича

Теплого сонячного ранку 1 серпня 1955 року прийшов він у світ у далекому поліському селі Бродниця Зарічненського району Рівненської області. У сім'ї чесних і порядних трударів, якими так багате наше Полісся, народився хлопчик. Тато й мама малку привчали до роботи, тож по закінченню школи пішов працювати в радгосп «Вичівський» Зарічненського району. Робота біля землі непрята: вимагає повної віддачі часу, сил, уваги. І він працював чесно й добросовісно, проте душа просила чогось більшого. Його завжди цікавили точні науки, закони світобудови.

Тож 1973 року юнак вступає до Рівненського педагогічного інституту на факультет фізики та математики. Навчання дається йому легко. Студентські роки, осяяні дружбою й коханням. Адже саме тут він зустрічає свою долю – студентку філфаку Людмилу, яка на все життя стала добрим другом і порадицею. Вони одружилися. А незабаром з'явилася на світ їхня дочечка Оксана.

Молода сім'я вирішує розпочати свій трудовий шлях 1977 року. Навчання молодий чоловік закінчує на індивідуальному плані, працюючи вчителем фізики й математики Князівської восьмирічної школи Березнів-

ського району. Вчительська праця нелегка, але для того, хто працює за покликанням, вона така життєдайна. Думається, що колишні учні Степана Васильовича і сьогодні згадують його уроки фізики й математики, адже завжди він був учителем від Бога.

Так, непомітно у клопітних вчительських буднях промайнуло три роки. І ще раз Бог обдарував щастям молододу сім'ю – народився син Юрко. І на педагогічній ниві сталися переміни. Сумлінна праця молодого вчителя не лишилася непоміченою. 1980 року йому пропонують очолити колектив восьмирічної школи. Сім'я переїжджає до села Яцьковичі, де молодий директор із завзяттям береться до роботи. До всього є йому діло: до рівня знань і умінь учнів, до стану викладання предметів, до якості ремонту шкільного приміщення. А з працею приходиться досвід. І сьогодні пам'ятають у Яцьковичах про розумного й такого хазяйновитого директора. Там залишилося чимало його друзів.

Талановиті, розумні керівники потрібні завжди і всюди. Тож недарма Степану Васильовичу пропонують очолити вже більший педагогічний колектив. І хоч шкода залишати школу, друзів і знайомих, життя не стоїть на місці, а кличе в незвідані ще далі, до нової цікавої роботи. І в 1984 році він починає працювати директором Полянської середньої школи. Завжди на вістрі педагогічних новацій і передового досвіду, він за короткий час виводить школу на високий рівень. Робота завжди приносить йому справжнє задоволення. Мабуть тому, що вона за покликанням.

Лише на п'ять років перериває він педагогічну кар'єру, працюючи в Березнівському райкомі компартії. Проте душа тягнеться до шкільних

буднів, непростих, але таких переповнених подіями, живим дитячим гомоном.

Саме тому з радістю приймає Степан Васильович пропозицію стати директором Березнівської середньої школи № 1. І вже за його директорства набула вона статусу гімназії. Саме завдяки його старанням закладу присвоєно було ім'я Миколи Буховича, людини, яка всім серцем уболівала за Україну. Степан Васильович теж був палким патріотом своєї держави. З початком воєнних подій на Сході України він постійно підтримував волонтерську діяльність у гімназії, брав безпосередню участь у ній.

Ця школа стала для нього на багато років другим домом, про який дбав і за який хвилювався не менше, ніж за власний. Ніколи не рахував він часу, витраченого на роботу в рідній гімназії. Часто пізніми вечорами, коли давно вже затиш учнівський гомін у коридорах, виднілося з вулиці єдине освітлене вікно – директор продовжував працювати. Вникав у кожну, навіть найдрібнішу проблему, розуміючи, що у вчительській роботі немає неважливого. Коли йшов на перерву коридором, з повагою стисувалися школярські голови. По-батьківськи суворо вмів знайти слово для розбишаки чи лінивця, але й горою ставав на захист учня, що потребував допомоги. Діти відчували це, тож любили й поважали його.

Світ наш тримається на законах природи, та не менш важливими є закони, створені людьми. Це добре розумів Степан Васильович і знався на законах, що стосувалися педагогічної роботи не гірше за досвідченого юриста. Саме ці знання допомагали йому впевнено керувати гімназією, документація якої завжди була в повному

порядку.

Одним із захоплень Степана Васильовича були новітні технології. Постійно займався самоосвітою, тож добре розумівся на всьому, що стосується інформатики. Уміло застосовував знання на практиці. Він добре розумів, як важливо йти в ногу з часом, тому саме за його директорства гімназія була оснащена двома комп'ютерними кабінетами, активно запрацював гімназійний сайт, де й сьогодні можна ознайомитися з новинами навчального закладу.

Мабуть, важко було б охотити й перелічити все, що зроблено цим працюючим і стараним керівником для благоустрою гімназії. Усе це добре пам'ятають і цінують учнівський і вчительський колективи. На згадку приходять не лише педагогічні ради, які Степан Васильович умів так професійно підготувати й провести на високому рівні, а й гімназійні свята, які він так любив організовувати для вчительського колективу, його щира усмішка, коли вітав когось із ювілеєм, уміння дотепно пожартувати.

Побудував чудовий дім, що потопає сьогодні в зелені дерев, посаджених ним, виростив гідними людьми сина й доньку, не встиг сповна натішитися спілкуванням з улюбленою внучкою, нажив друзів і ворогів. Інакше ж не буває. І так рано відійшов зорею в небо...

Ми часто нарікаємо на те, що Бог забирає завжди краших. Мабуть, і там, у світі вишньому, потрібні розумні, чесні, працюючі. Тож нехай вічною буде пам'ять про людину, яка довгі роки була поряд з нами, була частиною нашого життя. Нехай там, на небесних ланах, буде йому добре і спокійно. Він заслужив на те.

Колектив Березнівської гімназії.